

BAKONYI ERŐMŰ RT.
INÓTA

TENCZER KÁROLY

VÁRPALOTA
KÉSZENLÉTI LTP. 6.
8104

1995.
március

XVII.
évfolyam

2. szám

BAKONYI ERŐMŰ RT.
INÓTA

TENCZER KÁROLYNÉ

VÁRPALOTA
KÉSZENLÉTI LTP. 6.
8104

Nőnapra köszöntő

Ha a neves francia filozófus Diderot intelligenciáját gondolkodni nem lenne szabad tovább folytatni a köszöntőt. Ő azt tanácsolta: „Ha az ember a nőkről ír, mártsa szivárványba tollát és a papírra lepkeszárnyak porát szórja.” Oly sokan fejezték ki a legszebb verseikkel, gondolataikkal imádatukat, csodálatukat, hódolatukat az anyák, hitvesek, szeretők iránt, hogy egy nagy könyvtár sem lenne elegendő, ha mindezeket könyvekbe gyűjtenék össze.

Évtizedek óta emlékezünk a Nőnapon a nőkről, egyszerű harsányabban, máskor visszafogottan. Am az az érzelem, amellyel e napon feléjük közelünk, mit sem változott, s nem is szabad hogy változzon. Valójában azzal az egy szál csokor virággal, amit e napon átnyújtunk, ki nem mondottan is az ÉLETEKET köszönjük meg nekik. Azt az életet, amit kaptunk tőlük és azt amelyiket továbbadnak, a gyermekeikben, bennük a mi

életünket is. Ők azok, akik gyerekkorunkban féltő-szerető dajkáink, fiatalságunkat édes szerelemmel emlékeztetése várárszó kedveseink, felnőtt korunkban egyéttérző, együttgondolkodó társaink és naplementénk előtt a legtöbbször ápolói lesznek. S mindezek ellenére, mégis mennyi türelmetlenséget, meg nem értést kapnak tőlünk az év többi napjaiban. S mily könnyen hártunk rájuk olyan terheket kényelemből, oda nem figyelésből,

amit nekünk társainknak kellene elviselnünk. Ők mégis vállalnak bennünket mindezekkel együtt. Vállalják, mert ösztönösen tudják, hogy a természet őket tartja alkalmasnak, megbízhatóbbnak, az emberi élet fennmaradásáért felelősöknek. Nem véletlenül írta Jókai Mór a következőket – aki példás szeretetben élt feleségével, Laborfalvi Róza színésznővel: „Minden nőnek szüksége van jó adag tudatlanságra,

hogy fel ne lázadjon. Az emberi hivatás terhei egyenlőtlenül osztottak fel a férfi és a nő között.”

A nőnapon, amikor azt az egy szál vagy kis csokor virágot átadjuk, s ha férfiszemünk gátat szabna gondolataink szavakká formálásának, mégis arra emlékezünk, azt köszönjük meg nekik, hogy egyáltalán vannak, velünk, érettünk vannak, és azt, hogy kinek-kinek elviselhetővé, széppé, boldoggá teszik az év többi napjait.

A Nő dicsérete

Dicsérd a Nőd ezen a napon,
Ha reggel kávéd az asztalra rakja
Sok szerencsét kíván,
majd csókkal búcsúztat
S lakásod ajtaját mögötted bezárja.
S te is ki kényszerből ma otthon maradsz,
És Nőd köszön el tőled rendezett hajával,
Mondd hogy szeretlek és – „nagyon várlak”
Megfordul majd és visszaint,
hálás mosolyával.

Támaszd őt a mindennapokban,
Méz a kenyereden, só a levesedben,
Íze nappalodnak és éjszakádnak
Íránytűd a világegyetemben.
Bánatod üzője, öröme keltője,
Terhed megosztója, álmaid őrzője,
Szeme pillantása, várakozó ajka,
Rád vár mind, neked ajánlja.
Tiéd a fiatalságának bája,
A veled töltött évek fáradsága.
Néhány ósz hajszála is rád emlékeztet,
Amelynek színét te festetted.
Ne feledkezz meg egy szál virágról
Védett virágként nőtt fel maga is,

S a védelmet tőled várja el
Bár erről nem beszél, titkolva gondjait.
Ő az oxigén a családi légkörben,
A békétlenség lángjának tűzoltója.
Mindennek mi körülötted zajlik,
Egyedül ő a mozgó rugója.
Légy hozzá ma különösen kedves,
Mondj igaz szóval neki szépeket.
Hogy sokáig elviselhesse,
A természettől rárakott terheket.
S hogy e kedvességéből erőt merítsen,
És csak neked ragyogjon tovább
Mert ő fonja fejed köré
A lényéből fakadó díszes koronád.
Köszönd meg, hogy kitartott melletted,
És óvd mint növény a virágát
Mert ő jelenti számodra
A percek boldogságát.
És ne légy szemérmes fejet hajtani,
Az Életet újratelemző előtt,
Társad, a Nő elvárja tőled,
És csak Tőled mindenki előtt.

Kozma Károly